

HUISKAMER SEMINAR 2017

HET BEGIN VAN ONS VERTROUWEN

13 – 19 OKTOBER 2017

---STUDIEHANDLEIDING---

Declaring the End from the Beginning ministries
www.deb-ministries.org

SPREKERSSCHEMA

	vrydag	sabbat	zondag	maandag	dinsdag	woensdag	donderdag
6:45:00		Ontbyt preps. Ontbyt	Ontbyt preps. Ontbyt	Ontbyt preps. Ontbyt	Ontbyt preps. Ontbyt	Ontbyt preps. Ontbyt	Ontbyt preps. Ontbyt
7:30:00		Pauze	Pauze	Pauze	Pauze	Pauze	Pauze
9:00:00		Studie: Hygor Buss	Studie: Thabo Mtetwa	Studie: Thabo Mtetwa	Studie: Thabo Mtetwa	Studie: Thabo Mtetwa	Studie: Thabo Mtetwa
10:15:00	Aankomst	Pauze	Pauze	Pauze	Pauze	Pauze	Pauze
10:30:00		Studie: Thabo Mtetwa	Studie: Thabo Mtetwa	Studie: Thabo Mtetwa	Studie: Thabo Mtetwa	Studie: Thabo Mtetwa	Studie: Thabo Mtetwa
11:45:00		Pauze	Pauze	Pauze	Pauze	Pauze	Pauze
12:00:00		Studie: Thabo Mtetwa	Studie: Hygor Buss	Studie: Hygor Buss	Studie: Hygor Buss	Studie: Hygor Buss	Schoonmaken Pauze
12:45:00	Lunch preps.	Lunch preps.	Lunch preps.	Lunch preps.	Lunch preps.	Lunch preps.	Lunch preps.
14:00:00	Lunch	Lunch	Lunch	Lunch	Lunch	Lunch	Lunch
15:00:00			Pauze				
16:15:00	Studie: Thabo Mtetwa	Studie: Hygor Buss	Studie: Hygor Buss	Studie: Hygor Buss	Studie: Hygor Buss	Studie: Hygor Buss	Studie: Hygor Buss
17:30:00	Pauze	Pauze	Pauze	Pauze	Pauze	Pauze	Vertrek
17:45:00	Studie: Thabo Mtetwa	Studie: Someone else	Studie: Someone else	Studie: Someone else	Studie: Someone else	Studie: Someone else	Studie: Someone else
19:00:00	Sluiting	Sluiting	Sluiting	Sluiting	Sluiting	Sluiting	Sluiting
19:15:00			Slaap lekker...!				

DANIËL 11 HERHAALT ZICH

“Wij hebben geen tijd te verliezen. Moeilijke tijden staan ons te wachten. De wereld wordt verontrust door de geest van oorlog. Spoedig zullen de tonelen van de benauwdheid, waarover in de profetie gesproken wordt, plaatsvinden. De profetie in het **elfde hoofdstuk van Daniël** is bijna volledig in vervulling gegaan. **Een groot deel van de geschiedenis, dat reeds heeft plaatsgevonden in vervulling van deze profetie, zal zich herhalen.** {*Manuscript Releases*, vol. 13, 394} 13MR 394

Jesaja 46:9,10. Gedenkt der vorige dingen van oude tijden af, dat Ik God ben, en er is geen God meer, en er is niet gelijk Ik; Die van den beginne aan verkondigt het einde, en van ouds af die dingen, die nog niet geschied zijn; Die zegt: Mijn raad zal bestaan, en Ik zal al Mijn welbehagen doen.

Jesaja 40:21-22. Weet gijlieden niet? Hoort gij niet? Is het u van den beginne aan niet bekend gemaakt! Hebt gij op de grondvesten der aarde niet gelet? Hij is het, Die daar zit boven den kloot der aarde, en derzelve inwoners zijn als sprinkhanen; Hij is het, Die de hemelen uitspant als een dunnen doek, en breidt ze uit als een tent, om te bewonen;

Jesaja 40:9. O Sion, gij verkondigster van goede boodschap, klim op een hogen berg; o Jeruzalem, gij verkondigster van goede boodschap, hef uw stem op met macht, hef ze op, vrees niet, zeg den steden van Juda: Zie hier is uw God!

“Het Woord van God laat in de geschiedenis en profetie het lange conflict tussen waarheid en dwaling zien. Dat conflict vindt nu plaats. De dingen die geweest zijn zullen zich herhalen.” {*Selected Messages*, book 2, 109} 2SM 109

“Elke land dat op het toneel verscheen, is toegestaan haar plek op aarde in te nemen, zodat gezien kan worden of zij het doel zou vervullen van ‘de Wachter en de Heilige’. Profetie heeft de opkomst en ondergang van de grootste rijken van de wereld getraceerd – Babylon, Medo-Perzië, Griekenland, Rome. **Bij elk van deze rijken**, net als bij de naties met minder macht, **heeft de geschiedenis zich herhaald**. Elk heeft zijn testperiode gehad, elk heeft gefaald, zijn glorie vervaagde, zijn macht viel weg, en zijn plek werd door een ander ingenomen.” {*Education*, 177} Ed 177

DANIEL 11:1

Ik nu, ik stond in het eerste jaar van Darius, den Meder, om hem te versterken en te stijven.

Daniel 10:1

In het derde jaar van Kores, den koning van Perzie, werd aan Daniel, wiens naam genoemd werd Beltsazar, een zaak geopenbaard, en die zaak is de waarheid, doch in een gezetten groten tijd; en hij verstond die zaak, en hij had verstand van het gezicht.

DANIEL 10:1; 11:1

“Tijdens de eerste jaren van Jojakims regering klonken onophoudelijk waarschuwingen van een naderende ondergang. Het woord des Heren, gesproken door de profeten, stond op het punt in vervulling te gaan. De Assyrische macht in het noorden, die lang oppermachtig was geweest, zou de volken niet langer beheersen. Het zuidelijk gelegen Egypte, waarop de koning van Juda vergeefs zijn vertrouwen stelde, zou spoedig een beslissende nederlaag lijden. Geheel onverwacht verrees in het Oosten een nieuwe

wereldmacht, het rijk van Babel, en in korte tijd werden alle andere volken erdoor overschaduwd.

“Binnen enkele jaren zou de koning van Babel gebruikt worden als een werktuig van Gods toorn over het onboetvaardige Juda. Telkens weer zou Jeruzalem belegerd en ingenomen worden door de overwinnende legers van Nebukadnessar. De ene groep na de andere – eerst slechts weinigen, maar later duizenden en tienduizenden – zouden gevangelijk weggevoerd worden naar het land Sinear, om daar als ballingen te vertoeven. Jojakim, Jojachin, Zedekia, - al deze joodse koningen zouden achtereenvolgens schatplichtig worden aan de vorst van Babel en zouden op hun beurt in opstand komen. Steeds zwaarder straffen zouden worden opgelegd aan het opstandige volk, tot ten slotte het gehele land een woestheid zou worden, Jeruzalem verwoest en met vuur verbrand, de tempel die Salomo had gebouwd, vernietigd, en het rijk van Juda zou vallen, om nooit weer de vroegere plaats onder de volken op aarde in te nemen. {Prophets & Kings, 422, 423} PK 422,423

70 JARIGE BALLINGSCHAP PARALLEL AAN 1260

“Gods gemeente op aarde was in deze lange tijd van meedogenloze vervolging evenzeer in ballingschap als de kinderen van Israël in Babel tijdens de zeventigjarige ballingschap. {Prophets & Kings, 714} PK 714

70 JAAR GEVANGENSCHAP

“God eerde de regering van Darius. De engel Gabriël werd tot hem gezonden om hem te helpen en te sterken. (zie Dan. 11:1) Na zijn dood, omstreeks twee jaar na de inneming van Babel, volgde Kores of Cyrus hem op, en het begin van zijn regering vormde het eind van de zeventig jaren die verstreken waren sinds de eerste Hebreëen door Nebukadnessar uit het land Juda naar Babel waren gebracht. {Prophets & Kings, 556} PK 556

Jeremia 29:4-11 606 v.Chr. - 536 v.Chr.

Jeremia 25:12 Maar het zal geschieden, als de zeventig jaren vervuld zijn, dan zal Ik over den koning van Babel, en over dat volk, spreekt de HEERE, hun ongerechtigheid bezoeken, mitsgaders over het land der Chaldeen, en zal dat stellen tot eeuwige verwoestingen.

Jeremia 29:10 Want zo zegt de HEERE: Zekerlijk, als zeventig jaren te Babel zullen vervuld zijn, zal Ik ulieden bezoeken, en Ik zal Mijn goed woord over u verwekken, u wederbrengende tot deze plaats.

WAAR IS DANIËL?

Daniël 10:9-21

Daniël 10:14 Nu ben Ik gekomen, om u te doen verstaan, hetgeen uw volk bejegenen zal in het vervolg der dagen, want het gezicht is nog voor vele dagen.

Daniël 10:20 Toen zeide Hij: Weet gij, waarom dat Ik tot u gekomen ben? Doch nu zal Ik wederkeren om te strijden tegen den vorst der Perzen; en als Ik zal uitgegaan zijn, ziet, zo zal de vorst van Griekenland komen.

Daniël 10:21 Doch Ik zal u te kennen geven, hetgeen getekend is in het geschrift der waarheid; en er is niet een, die zich met Mij versterkt tegen dezen, dan uw vorst Michael.

WAAR IS JOHANNES?

Openbaring 17:6-13

HET GETAL 10

Openbaring 17:10; Psalm 83; Ezechiël 27 'Uw kooplieden'

GRIEKENLAND, EEN SYMBOOL VOOR DE WERELD

"Deze mensen kwamen van het Westen om de Heiland te vinden aan het einde van Zijn leven, zoals de Wijzen uit het Oosten waren gekomen aan het begin. Ten tijde van de geboorte van Christus was het Joodse volk zó in beslag genomen door hun eigen eierzuchtige plannen, dat zij niet op de hoogte waren van Zijn komst. De Magiërs uit een heidens land kwamen naar de kribbe met hun gaven om de Heiland te aanbidden. Zo kwamen deze Grieken, als vertegenwoordigers van de volkeren, stammen en naties der aarde, om Jezus te zien. Zo zouden de mensen uit alle landen en uit alle tijden worden getrokken door het kruis van de Heiland. Zo zullen velen "komen van Oost en West en zullen aanliggen met Abraham en Izak en Jakob in het koninkrijk der hemelen."
(Matth.8:11) {Desire of Ages, 621} DA621

"Jezus beschouwde deze Grieken als representanten van de heidenen in het algemeen. In hen zag hij de eerstelingen van een overvloedige oogst, wanneer al de naties, talen en volken op de aarde het blijde nieuws van redding door Christus zouden horen." {Spirit of Prophecy, vol. 3, 74.3} 3SP 74.3

S.N. HASKELL

"Er is echter, naast de opeenvolging van koningen, nog iets wat het waard is om op te merken. Gabriël gaf Daniël het kader van de geschiedenis van Griekenland. We hebben in het geïnspireerde verslag iets wat overeenkomt met het skelet in het menselijk lichaam en het vlees en de organen moeten erin gestopt worden. Deze naties, die toen bestonden, waren een schuilplaats, misschien een stellage, gebouwd rond Gods volk, om hen nog een mogelijkheid te geven om te werken. De Geest van God werkte even trouw als altijd in het hof van de monarchen. Op hetzelfde moment verminderde de controverse tussen waarheid en dwaling geen enkel moment. {1901 SNH, SDP 189.1}

"Voor de oppervlakkige waarnemer lijkt het alsof Griekenland nooit echt een heersende macht is geweest in de zin zoals Babylon en Medo-Perzië universele monarchieën waren. Laat ons kijken: Ten eerste wordt opgemerkt dat Griekenland meer een intelligente heerser was, dan een macht die groepen mensen in slavernij hield. Als we het Griekse intellect mogen personifiëren op een abstracte manier, dan kunnen we zeggen dat Alexander het instrument was, voor de opbouw van een koninkrijk dat de scepter zwaaide. Hij deed dit werk goed; en hoewel hij persoonlijk ten val kwam, werden, waar zijn handen de grenzen hadden geopend, de Griekse taal, onderwijs, en gewoonten in alle landen geïntroduceerd.

"De Griekse religie, met zijn mysteries, werd geaccepteerd in Syrië en Kleinazië; Griekse spelen werden gevierd in de oosterse provincies. Maar Grieks onderwijs nam een nog belangrijkere positie in dan haar religie, en Griekse leraren en studenten volgden in de schaduw/waak van de overwinnaar. Grieks was de meest gebruikte taal, en Griekse boeken waren gevraagd. De stad van Alexandrie in Egypte werd gesticht door Alexander en het werd het centrum van het Griekse onderwijs. Egyptische afgodendienst en Griekse filosofie zaten

naast elkaar op de troon. Zoals de Encyclopedia Britannica het zegt: "In Egypte bestond een Griekse aristocratie van werk, geboorte en intellect naast een apart inheems leven." {1901 SNH, SDP 189.2}

TWEE HOUTEN - EZECHIEL 37:16-28

Laatste Zeven Koningen – Zuidelijke Stammen:

Manasse – "vergeten"

Amon – "architect"

Josia – "fundament"

Joahaz – "ophouden"

Jojakim – "Jehova zal opstaan"

Jojachin – "Jehova zal tot stand brengen"

Zedekia – "reinigen"

Laatste Zeven Koningen – Noordelijke Stammen:

Jeroboam II – "Mensen zullen strijden tegen, andere kudde"

Zacharia – "Jah heeft zich herinnerd"

Shallum – "Vergelden, vergelding, beloning"

Menahem – "trooster"

Pekahia – "Jah heeft waargenomen"

Pekah – "kijken, waarnemen"

Hosea – "bevrijder"

DE HOORN VAN DE GEIT

Daniël 8:3-9; 11:3,4

Openbaring 13:11-18

Belangrijkste schepen van Tarsis & Achab, Leider van de 10

KONINGEN VAN PERZIË

DANIËL 11:2

En nu, ik zal u de waarheid te kennen geven; ziet, er zullen nog drie koningen in Perzie opstaan, en de vierde zal vele malen rijker zijn dan de anderen; en nadat hij zich in zijn rijkdom zal versterkt hebben, zal hij allen verwekken tegen het koninkrijk van Griekenland.

DE KONINGEN VAN HET ZUIDEN EN HET NOORDEN

DANIËL 11:1-4

1 Ik nu, ik stond in het eerste jaar van Darius, den Meder, om hem te versterken en te stijven. 2 En nu, ik zal u de waarheid te kennen geven; ziet, er zullen nog drie koningen in Perzie staan, en de vierde zal verrijkt worden met groten rijkdom, meer dan al de anderen; en nadat hij zich in zijn rijkdom zal versterkt hebben, zal hij ze allen verwekken tegen het koninkrijk van Griekenland. 3. Daarna zal er een geweldig koning opstaan, die met grote heerschappij heersen zal, en hij zal doen naar zijn welgevallen. 4 En als hij zal staan, zal zijn rijk gebroken, en in de vier winden des hemels verdeeld worden, maar niet aan zijn nakomelingen, ook niet naar zijn heerschappij, waarmede hij heerste; want zijn rijk zal uitgerukt worden, en dat voor anderen, dan deze.

URIAH SMITH

“De in deze verzen genoemde feiten wijzen duidelijk op Alexander de Grote en de verdeling van zijn rijk. Zie hoofdstuk 8:8. Xerxes was de laatste Perzische koning die een aanval op Griekenland ondernam, daarom gaat de profetie stilzwijgend voorbij aan de negen opvolgers van Xerxes in het Perzische rijk, en stelt vervolgens Alexander de Grote voor. Nadat Alexander het Perzische rijk overwonnen had werd hij alleenheerser over dat rijk in dezelfde mate als waarin ooit de Perzische koningen hadden geregeerd. Prideaux, deel I, pag. 378. Zijn rijk was groot, het strekte zich uit over het grootste gedeelte van de toen bekende bewoonde wereld “en hij deed naar hem goed dacht.” Ongebreideld gaf hij zich over aan alcoholische uitpattingen en stierf aan de gevolgen daarvan in het jaar 323 v. Chr. Hij stierf zoals dwazen sterven. Zijn ijdele eerezuchtige plannen vielen plotseling en voor eeuwig in duigen. Het koninkrijk werd verdeeld, doch niet aan zijn nakomelingen, het werd door anderen [246] uiteengerukt. Binnen vijftien jaar na zijn dood waren al zijn nakomelingen het slachtoffer geworden van de jaloezie en eerezucht van zijn voornaamste generaals. Niet één van Alexanders afstammelingen werd in leven gelaten. Zo kort is de overgang van de hoogste roem naar de diepste afgrond van vergetelheid en dood. Het koninkrijk werd in vier delen gesplitst en in bezit genomen door zijn vier bekwaamste of misschien meeste gewetenloze generaals, Cassander, Lysimachus, Seleucus en Ptolemeüs. {Daniel & The Revelation, 248} DAR 248

Kores – George Bush I
Smerdis (522) – Bill Clinton
Darius (522-486) – George Bush II
Xerxes (486-465) – Donald Trump

“Intussen veranderden de toestanden in het Medo-Perzische rijk snel. Darius Hystaspes, onder wiens regering de Joden opmerkelijke gunsten hadden gekregen, werd opgevolgd door Xerxes de Grote. Tijdens zijn regering werden die Joden, die geen acht geslagen hadden op de waarschuwing om te vluchten, geconfronteerd met een verschrikkelijke crisis. Omdat ze geen gebruik hadden gemaakt van de uitweg die God had geboden, stonden ze nu oog in oog met de dood. {Prophets & Kings, 600} PK 600

DANIEL 11:21,22 – TIBERIUS CEASAR – DONALD TRUMP

DANIEL 11:21

En in zijn plaats zal een veracht man opstaan, die men de koninklijke waardigheid niet zal geven: doch hij zal in alle vrede komen en het koninkrijk door vleierijen machtigen.

URIAH SMITH

“Na Augustus Ceasar besteeg Tiberius Ceasar de Romeinse troon. Hij werd met de waardigheid van het konsulschap vereerd toen hij 28 jaar was. Men zegt dat toen Augustus op het punt stond zijn navolger te benoemen, hij door zijn vrouw Livia gevraagd werd om Tiberius – een zoon van haar vorige echtgenoot – te benoemen, maar de keizer antwoordde: “Uw zoon is te veracht om het purper van Rome bekleed te worden.” Hij benoemde daarop Agrippa, een zeer geacht en deugdzaam Romeins burger. Maar de profetie had voorspeld, dat hij door een 'verwacht man' opgevolgd zou worden. Agrippa overleed en nu moest Augustus een andere opvolger benoemen. Livia deed opnieuw voorspraak voor haar zoon Tiberius en omdat Augustus door ziekte en ouderdom verzwakt was liet hij zich gemakkelijk overhalen en hij besloot uiteindelijk die verachte jonge man tot zijn opvolger te benoemen. Doch de burgers schonken hem nooit die liefde, achting en koninklijke waardigheid die een getrouw en oprecht koning toekwamen.

“Hoe stipt werd ook dit gedeelte van de profetie – dat men hem de koninklijke waardigheid niet zou geven – vervuld. Doch hij zou in alle vrede komen en het koninkrijk door vleierijen in bezit nemen. Een uittreksel uit de Encyclopedia Americana toont ons dit in vervulling is gegaan:

“Gedurende de overige levensjaren van Augustus gedroeg hij (Tiberius) zich zeer verstandig en legde een grote bekwaamheid aan de dag. Hij haalde een zodanige overwinning op de Germanen, dat men hem met een triomftocht vereerde. Nadat Varus en zijn keurbenden waren teruggeslagen, werd hij uitgezonden om de opmars van de overwinnende Germanen te stuiten, en ook in die veldtoch legde hij een grote bekwaamheid aan de dag en gedroeg hij zich zeer moedig en verstandig. Na de dood van Augustus verkreeg hij zonder tegenstand de heerschappij over het koninkrijk. Doch overeenkomstig de hem kenmerkende veinzerij, wees hij het aanbod zo lang van de hand, totdat hij op herhaald verzoek van de slaafse Senaat veinsde hiertoe te zijn overgehaald.”

Veinzerij van zijn kant, vleierij van de kant van de slaafse senatoren en een rustige inbezitneming van het koninkrijk, zonder enige tegenstand – dat waren de omstandigheden waaronder hij volgens de profeet de troon zou bestijgen.

De in deze tekst beschreven persoon wordt een 'veracht' man genoemd. Was die benaming op Tiberius toepasselijk? Laat een ander uittreksel uit voornoemde Eyclopedie deze vraag beantwoorden:

“Tacitus vertelt ons de merkwaardige gebeurtenissen die gedurende deze regering plaatsvonden, als mede de verdachte omstandigheden van Germanicus' overlijden, het verfoeilijke beheer van Sejanus, de vergiftiging van Drusus en het zeldzame mengsel van tirannie, bekwaamheid en gezond verstand dat de handelingen van Tiberius kenmerkte tot aan zijn schandelijke en liederlijke aftocht in 26 nChr naar het eiland Capreae, gelegen in de baai van Napels, om nooit meer naar Rome terug te keren.

“Na het overlijden van Livia, in 29 nChr, viel elke belemmering voor zijn daden, en die van de verfoeilijke Sejanus weg, en de weduwe en familie van Germanicus werden gedood. Tenslotte begon de eerloze Sejanus zelf naar de troon te dingen. Tiberius, die over zijn plannen ingelicht werd, besloot hem te overmeesteren met zijn liefste wapen, veinzerij. Hoewel hij vastbesloten was hem te vernietigen overlaadde hij hem met eer en noemde hem zijn ambtgenoot in het konsulschap. Nadat hij lang genoeg met de lichtgelovigheid van Sejanus en van de Senaatsleden had gespeeld, die dachten dat Sejanus meer dan ooit in de gunst stond, liet hij hem op bedriegelijke wijze gevangennemen. Sejanus' dood was verdiend en werd niet betreurd, maar vele onschuldige personen deelden zijn lot, als gevolg van de achterdocht en wreedheid van Tiberius, die nu alle perken te buiten ging. De rest van de regeringstijd van deze tiran is niets anders dan een verslag van slaafsheid aan de ene kant en verregaande wreedheid aan de andere kant. Dat hijzelf bijna even veel ellende te verduren had als hij aanrichtte, blijkt uit één van zijn brieven, die hij aan de Senaat schreef. “Wat zal ik u schrijven, heren Senatoren, of wat zal ik niet schrijven, of waarom zou ik schrijven, ik weet het niet al zouden de goden en godinnen mij nog rampzaliger verderven dan ik dagelijks voel dat zij doen.”

“Hoe groot moet zijn gewetenswroeging zijn geweest, die hem zulk een belijdenis kon afpersen”, aldus Tacitus in verband met deze uitspraak.

“Seneca vertelde dat Tiberius gedurende zijn hele leven slechts eenmaal dronken is geweest, want vanaf de tijd dat hij zich aan de drank overgaf tot op het laatste ogenblik van zijn leven verkeerde hij voortdurend in een beschonken toestand.” Tirannie, geveinsdheid, liederlijkheid en ononderbroken dronkenschap. Als deze handelingen en eigenschappen een man veracht kunnen maken, dan vertoonde Tiberius dat karakter in een afschuwelijke volmaaktheid. {1897 UrS, DAR 266-267}

DANIEL 11:22

En door alles overstromende strijdkrachten zullen zij voor zijn aangezicht weggespoeld en vernietigd worden; ja, ook de Vorst van het verbond.

URIAH SMITH

“Bisschop Newton geeft de volgende lezing die beter overeenkomst met het origineel: “En de strijdkrachten van de overstromer zullen overstromd worden voor zijn aangezicht, en zij zullen verbroken worden.” Deze uitdrukking duidt op opstand en geweld en daarom moeten wij de vervulling daarvan zoeken in de strijdkrachten van Tiberius, de overstromer, die weggespoeld zouden worden, of met andere woorden, hij zou een gewelddadige dood sterven. Om aan te tonen dat dit ook werkelijk het geval is, citeren wij nog eens de Encyclopedia Americana, art. Tiberius:

“Tot op het laatste moment bleef hij een veinsaard. Hij verborg zijn toenemende lichamelijke zwakte zoveel mogelijk door te doen alsof hij met genoegen deelnam aan de spelen en oefeningen van zijn lijfwacht. Toen hij zijn geliefd eiland, waarop hij zich aan schandelijke brasserie had overgegeven, tenslotte verliet, begaf hij zich naar een buitenplaats in de nabijheid van kaap Micenum waar hij op 16 maart 37 nChr in zulk een diepe slaap viel, dat hij gestorven leek te zijn. Caligula bereidde een grote escorte voor om zich meester te maken van het rijk, toen een plotseling herstel van Tiberius hem in verwarring bracht. Op dit kritieke moment greep Marco, de pretoriaanse prefect in en vermoordde Tiberius door hem in een kussen te laten stikken. Op deze wijze stierf Tiberius, door allen gehaat, op 78-jarige leeftijd in het 23e jaar van zijn regering.”

“De Vorst van het Verbond duidt ongetwijfeld heen op Jezus Christus, 'De Messias de Vorst' die 'velen het verbond een week' zou versterken: Daniel 9:25-27. Nadat de profeet ons heeft gewezen op de dood van Tiberius, vermeldt hij terloops een gebeurtenis die tijdens zijn regering zou plaatsvinden en die zo belangrijk was, dat men er niet onopgemerkt aan voorbij kon gaan, namelijk de uitroeiing van de Vorst van het verbond of met andere woorden de dood van onze Here Jezus Christus. Overeenkomstig de profetie vond dit plaats tijdens de regering van Tiberius. Volgens Prideaux, Dr. Hales, Lardner en anderen, moet de regering van Tiberius gerekend worden vanaf de tijd dat hij samen met zijn stiefvader Augustus regeerde. Hij besteeg de troon in Augustus 12 nChr. Het vijftiende jaar van zijn regering viel daarom veel daarom in de periode van augustus 26 tot het jaar augustus 27. Christus was zes maanden jonger dan Johannes en men veronderstelt dat hij zijn dienst zes maanden later begon dan Johannes. Beiden moeten dus, overeenkomstig de wet van het priesterschap, dertig jaar oud zijn geweest toen zij de priesterlijke bediening aanvaardden.

“Indien Johannes in het voorjaar van de laatste helft van het vijftiende jaar van Tiberius begon te prediken, dan heeft Christus Zijn bediening in de herfst van het jaar 27 aanvaard. De bekwaamste autoriteiten stellen dat Christus toen werd gedoopt. Dit bepaalde nauwkeurig het einde van de 483 jaar die in beginpunt vonden in 457 vChr, en tot op de Messias de Vorst zouden reiken. Christus ging toen uit en verkondigde dat de tijd vervuld was. Vanaf dit jaartal tellen wij drie en een half jaar voorwaarts om het jaar van de kruisiging te bepalen, want Christus woonde slechts vier paasfeesten bij en werd op het vierde gekruisigd. Drie en een half jaar na de herfst van 27 nChr reiken tot aan het voorjaar van 31 nChr. Tiberius stierf zes later in 37 nChr. Zie hoofdstuk 9:25-27. {1897 UrS, DAR 268-269}

Zr. WHITE

“De Prins van het licht en de prins der duisternis strijden om de overwinning. Toen Jezus, de Prins van het Leven, opstond uit het graf van Joseph, was zijn overwinning verzekerd. Toen hij uit het graf opstond en verklaarde de opstanding en het leven te zijn, was het einde van Satan's regering op aarde verzekerd; maar desondanks zal de hemelse schare verbaasd zijn te zien dat de mens hem verheft die de leider van de grote rebellie tegen God is. Zij die de eer van Satan verkiesen door de false sabbat te

verhogen maken een keuze die gelijk is aan de mensen die Christus verwierpen, en dat Barabbas, een rover en een moordenaar, aan hen gegeven moet worden." The Signs of the Times, March 12, 1894

DANIËL 11:5

En de koning van het Zuiden, die een van zijn vorsten is, zal sterk worden; doch een ander zal sterker worden dan hij, en hij zal heersen; zijn heerschappij zal een grote heerschappij zijn.

URIAH SMITH

"De koningen van het Zuiden en het Noorden worden vele malen genoemd in het overige gedeelte van dit hoofdstuk. Om de profetie duidelijk te kunnen begrijpen is het belangrijk te weten wie met deze machten worden bedoeld. Toen Alexanders rijk verdeeld werd, lagen de verschillende delen naar de vier windstreken, oost, west, noord en zuid. Deze verdeling ofwel ligging, moet gezien worden vanuit Palestina, het geboorteland van de profeet. Het gedeelte ten noorden van Palestina vormde het koninkrijk van het Noorden, het deel ten oosten was het koninkrijk van het Oosten, het deel ten westen was het koninkrijk van het Westen en ten zuiden het koninkrijk van het Zuiden. Gezien vanuit Palestina lagen de delen van Alexanders rijk als volgt: **Cassander** nam Griekenland en de aangrenzende landen in het westen lagen: **Lysimachus** nam Thracië in bezit, dat zich toen uitstreckte over Klein-Azië en de landschappen liggen. de aan de Hellespont en Bosporus ten noorden van Palestina: **Seleucus** regeerde over Syrië en Babylon, die oostelijk lagen. **Ptolemeüs** kreeg Egypte en de naburige landen die zuidelijk lagen....

"Cassander werd vrij snel door Lysimachus overwonnen en zijn rijk - Macedonië en Griekenland - werd bij Thracië ingelijfd. Lysimachus werd op zijn beurt door Seleucus overwonnen en Macedonië en Thracië werden bij Syrië ingelijfd.

Deze feiten hebben de weg voorbereid om het vers dat nu voor ons ligt, op de juiste wijze toe te passen. De koning van het Zuiden Egypte zal sterk worden. Ptolemeüs voegde Cyprus, Phoenicië, Caria, Cyrene en vele eilanden en steden aan Egypte toe. Daardoor werd zijn koninkrijk sterk. Maar één van Alexanders andere vorsten wordt naar voren gehaald door de opmerking: één van zijn vorsten. In de Septuaginta is dit vers als volgt vertaald: "En de koning van het Zuiden zal sterk worden en één van zijn vorsten, Alexanders vorsten, zal sterker worden dan hij." Dit moet betrekking hebben op **Seleucus** die, zoals reeds opgemerkt, Macedonië en Thracië bij Syrië inlijfde, waardoor hij drie van de vier delen van Alexanders rijk in bezit kreeg en **daardoor Egypte in sterkte overtrof.**" {Daniel & The Revelation, 249, 250} DAR 249, 250

S. BLISS

"Het volgende jaar werd Darius, die met ca. 1 miljoen strijders was, werd verslagen door Alexander, in de beslissende slag bij Arbela, en werd kort daarna vermoord en, volgens Ptolemeus' kronieken regeerde hij vier jaar tot 331 vChr. {1850 SB, ASC 153.3} De **slag van Arbela markeert het einde van het Perzische rijk**, en het begin van het Griekse rijk. De tijd van deze veldslag is absoluut zeker, omdat Plutarch een maansverduistering beschrijft elf dagen voor de veldslag. Door astronomische berekeningen wordt duidelijk dat de maan werd verduisterd in de meridiaan van Arbela in de nacht van 20 september in 331 vChr. En A.J.P. In 4383; zodat deze veldslag op 1 oktober van dat jaar gestreden moet zijn. {1850 SB, ASC 153.4}

"Alexander. Volgens de Kronieken van Ptolemeus regeerde Alexander vervolgens nog acht jaar, maar wordt daar gedateerd beginnend vanaf een jaar vóór de slag van Arbela, en rijkt daarom tot slechts 324 vChr. {1850 SB, ASC 154.1}

Alexander werd opgevolgd door zijn inlegitieme zoon Aridæus, die zijn naam naar Philip veranderde, en regeerde volgens de kronieken van Ptolemy, zeven jaar, tot 317 vChr. {1850 SB, ASC 154.2}

“Na de dood van Aridæus, was de enige die de titel 'koning' droeg was Alexander Ægus. Hij echter had geen enkele macht, want na de dood van Alexander de Grote werd de regering van het rijk verdeeld onder de belangrijkste generaals van het leger, die als eerst de titel van 'gouverneurs', maar uiteindelijk die van 'koning' op zich namen. Kort nadat ze zich in hun provincies gesettled hadden, begonnen ze tegen elkaar te strijden, tot, na enkele jaren, nadat niemand meer over was dan slechts vier generaals, **Cassander**, die Macedonië en Griekenland had; **Lysimachus**, die regeerde over Tracië en de delen van Asia rondom de Hellespont en de Bosporus; **Ptolemeüs** die regeerde over Egypte, Lybië, Arabië, Palestina en Coele-Syrië; and **Seleucus**, die regeerde over de rest van Alexander's koninkrijk.

“Porpyry vertelt ons dat Seleucus door Ptolemeüs als koning over Syrië werd gemaakt, toen hij in conflict kwam met Demetrius Poliocetes, en zijn grondgebied door veldslagen begon te vergroten. Zijn koninkrijk dateert van Olym. 117, y, 1. Dat jaar begon bij nieuwe maan de? A. J. P. 4402.” Dr. Jarvis. B. C. 312. {1850 SB, ASC 155.1}

S.N. HASKELL

“In 281 v. Chr., na te veel intriges om op te noemen, ontmoette Seleucus Lysimachus en bracht hem om in de strijd. Dit verminderde de vier divisies in twee, namelijk de heersers die later geïdentificeerd werden als koning van het Noorden en van het Zuiden. Seleucus, de koning van het Noorden bezat nu het territorium, wat tevoren had toebehoord aan 3 generaals, terwijl Ptolemeüs de zuidelijke divisie bezat. Dit komt overeen met de woorden van Gabriël aan Daniël. Het vijfde vers zegt volgens Spurrell: “Dan zal de koning van het zuiden, zelfs één van zijn (Alexanders) prinsen sterk zijn; toch zal een ander hem overtreffen in kracht en heerschappij hebben; een grote heerschappij zal zijn heerschappij zijn.”

“De achternaam van de Ptolemeüs die Egypte veroverde wat Soter, of Redder, en na zijn dood werd hij opgevolgd door zijn zoon, Ptolemeüs Philadelphus. De Seleucus die de drie divisies veroverde werd opgevolgd door zijn zoon Antiochus Soter, die gedood werd door de Gauls in Klein-Azië. De derde in de lijn van de Grieks-Syrische koningen was Antiochus Theos, die regeerde in Syrië, terwijl Ptolemeüs Philadelphus op de Egyptische troon zat. {1901 SNH, SDP 188.2}

Seleucus (O) 301 v.Chr.; Cassander (W) 286 v. Chr.; Lysimachus (N) 281 v.Chr.; Daniël 8:9;

DANIËL 11:6

Op het **einde nu van sommige jaren**, zullen zij zich met elkander bevrienden, en de dochter des konings van het Zuiden zal komen tot de koning van het Noorden, **om billijke voorwaarden te maken**; doch zij zal de macht des arms niet behouden, daarom zal hij, noch zijn arm, niet bestaan; maar zij zal overgegeven worden, en die haar gebracht hebben, en die haar gegeneerd heeft, en die haar gesterkt heeft in *die* tijden.

WIKIPEDIA

Rond 252 v. Chr., volgend op het vredesverdrag van 253 v. Chr. tussen Antiochus en Ptolemeüs om de tweede Syrische oorlog te beëindigen, trouwde zij (Berenice) de Seleuciden-monarch Antiochus II Theos, die scheidde van zijn vrouw Laodice I en de(troon)opvolging overgaf aan de kinderen van Berenice.

([https://en.wikipedia.org/wiki/Berenice_\(Seleucid_queen\)\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Berenice_(Seleucid_queen)))

URIAH SMITH

“Er werden gedurig oorlogen gevoerd tussen de koningen van Egypte en Syrië. Dit was voornamelijk het geval met Ptolemeüs Philadelphus, de tweede koning van Egypte, en Antiochus Theos, de derde koning van Syrië. **Tenslotte sloten ze vrede op voorwaarde dat Antiochus Theos zijn eerste vrouw Laodice** en haar twee zonen zou verbannen en zou trouwen met Berenice, dochter van Ptolemeüs Philadelphus. Ptolemeüs bracht daarop zijn dochter naar Antiochus en gaf haar een kostbare bruidsschat mee. 'Maar zij zal de sterkte van haar macht niet behouden.' Dat wil zeggen, zij zou geen bestendige invloed of gezag op Antiochus kunnen uitoefenen. Dit is bewezen, want korte tijd later riep Antiochus in een verliefde bui zijn eerste vrouw en haar twee kinderen weer bij hem aan het hof terug. Daarna zegt de profeet: "Evenmin zal hij (Antiochus) standhouden." Nadat Laodice weer in eer en macht hersteld was vreesde zij, dat de grillige Antiochus haar opnieuw zou verstoten en Berenice terug zou roepen. Zij begreep dat niets dan zijn dood de enige beveiliging bood tegen zulk een herhaling. Daarom liet zij hem kort daarop vergiftigen. Hij werd niet opgevolgd door het nageslacht dat hij bij Berenice gewon, want Laodice wist het zo te regelen dat haar oudste zoon, Seleucus Callinicus, troonopvolger werd. {1897 UrS, DAR 251.1}

A.T. JONES

“In het jaar 247 v. Chr. overleed Philadelphus. Meteen toen Theos hoorde van de dood van Philadelphus deed hij Berenice weg en gaf Laodice, zijn vorige vrouw, haar plaats terug. Laodice besloot niet weer het risico te lopen om door een zelfde ervaring heen te moeten gaan, en vermoorde daarom Theos en stelde het koninkrijk zeker voor haar zoon Seleucus Callinicus. Maar ze hield daarmee niet op: ze haalde deze zoon over om Berenice aan haar jonge zoon om te brengen, samen met alle Egyptische aanwezigen, die haar vergezeld hadden naar het koninkrijk (246 v. Chr.). En hoewel de dochter van de koning van het zuiden dus kwam naar de koning van het noorden als een zegel van “een verdrag”, doch zal zij de macht des arms niet behouden, noch zal hij zelf noch zijn arm bestaan; maar zij zal “overgegeven worden, en die haar gebracht hebben, en die haar gegeneerd heeft, en die haar gesterkt heeft in die tijden.” Ptolemeüs, de zoon van Philadelphus, had zijn vader opgevolgd in het koninkrijk Egypte; en nu was hij vastbesloten om de wandaden tegen zijn zus Berenice te wraken. De koers van Laodice en Callinicus in het vermoorden van Berenice en al de haren, riep zoveel wrok op bij hun eigen volk, dat een bepaald aantal steden in Klein-Azië een aanzienlijk leger op de been brachten die zich aansloten bij het leger van Ptolemeüs, dat uit Egypte was gemarcheerd om oorlog te beginnen tegen Callinicus. Ptolemeüs was met dit leger zo succesvol dat hij in 246 v. Chr., zonder enkele tegenstand, Syrië en Cilicia innam, en alle landen oostelijk van Babylon en de rivier de Tigris. {1898 ATJ, GEP 208}

1798 – TIJD VAN HET EINDE – EINDE VAN DE JAREN

DANIËL 11:7-9

7 Doch uit de spruit van haar wortelen zal er een opstaan in zijn staat, die zal met heirkraft komen, en hij zal komen tegen die sterke plaatsen des konings van het Noorden, en hij zal tegen dezelve doen, en hij zal ze bemachtigen. 8 Ook zal hij hun goden, met hun vorsten, met hun gewenste vaten van zilver en goud, in de gevangenis naar Egypte brengen; en hij zal enige jaren staande blijven boven den koning van het Noorden. 9 Alzo zal de koning van het Zuiden in het koninkrijk komen, en hij zal wederom in zijn land trekken.

URIAH SMITH

“Deze spruit uit haar wortels was de broer van Berenice, Ptolemeüs Euergetes. Onmiddellijk nadat hij zijn vader, Ptolemeüs Philadelphus, na diens dood in het koninkrijk Egypte had opgevolgd, bracht hij brandend van ijver om de dood van zijn zuster Berenice te

wreken een geweldig leger op de been en drong het gebied van Seleucus Callinicus, de koning van het Noorden, binnen, die met zijn moeder Laodice in Syrië regeerde. Hij overwon en veroverde zelfs Syrië, Cilicië, de bovenlanden aan de andere zijde van de Eufraat en bijna geheel Azië. Maar toen hij hoorde dat er oproer in Egypte uitgebroken was, zodat hij naar huis te rug moest keren, plunderde hij het koninkrijk van Seleucus nam veertigduizend talenten zilver, kostbare vaten en tweeduizendvijfhonderd afgodsbeelden mee. Daaronder bevonden zich ook de beelden die vroeger door Cambyses uit Egypte meegenomen en naar Perzië gebracht waren. De Egyptenaren, die afgodendienaars waren, gaven Ptolemeüs als compliment de titel: Euergetes (weldoener) omdat hij de afgoden terugbracht die jaren voordien als oorlogsbuit waren meegenomen.

Dit is, volgens bisschop Newton, een verslag dat Hieronymus aan de werken van oude geschiedschrijvers ontleende. Maar hij zegt dat er nog andere bestaande werken zijn [250] die verschillende bijzonderheden van dezelfde strekking bevestigen. Hij vermeldt de volgende schrijvers: Appianus vertelt ons dat, nadat Laodice Antiochus gedood had en daarna Berenice en haar kind, deze moorden door ptolemeüs, de zoon van Philadelphus, en rukte werden op gewroken. tot Babylon. Hij drong Syrië binnen, doodde Laodice. Polybius vermeldde dat Ptolemeüs, bijgenaamd Euergetes zeer in woede ontstak over de gruwelijke moord op zijn zuster Berenice. Hij trok met een leger Syrië binnen en bezette de stad Seleucia, die gedurende een aantal jaren door de Egyptenaren werd bezet. Zo drong hij de burcht van de koning van het Noorden binnen. Polyaenus bevestigde dat Ptolemeüs zonder oorlog of veldslag heerser werd over het gehele gebied, van de berg Taunus tot aan de rivier de Indus. Hij schreef deze daad echter bij vergissing toe aan de vader in plaats van aan de zoon. Justinus zegt dat als Ptolemeüs niet naar Egypte teruggeroepen was om de opstand in eigen land te onderdrukken, hij het gehele rijk van Seleucus overwonnen en in bezit genomen zou hebben. De koning van het Zuiden kwam dus in het koninkrijk van het Noorden en keerde terug naar zijn eigen land, precies zoals de profeet voorspelde. Ook bleef hij enige jaren langer aan het bewind dan de koning van het Noorden, want **Seleucus Callinicus stierf in ballingschap. Hij viel van zijn paard en overleed aan de gevolgen daarvan.** Ptolemeüs Euergetes overleefde hem vier of vijf jaar. {1897 UrS, DAR 252.1}

1989 – TIJD VAN HET EINDE

DANIËL 11:10

Doch zijn zonen zullen zich in strijd mengen, en zij zullen een menigte van grote heiren verzamelen; en een van hen zal snellijk komen, en als een vloed **overstromen en doortrekken**; en hij zal wederom komen, en zich in den strijd mengen, tot aan zijn sterke plaats toe.

DANIËL 11:40

En op den tijd van het einde, zal de koning van het Zuiden tegen hem met hoornen stoten; en de koning van het Noorden zal tegen hem aanstormen, met wagenen, en met ruiteren, en met vele schepen; en hij zal in de landen komen, en hij zal ze **overstromen en doortrekken**.

URIAH SMITH

“In het eerste gedeelte van dit vers is sprake van zonen in het meervoud, in het laatste gedeelte echter van één' in het enkelvoud. De zonen van Seleucus waren; **Seleucus Ceraunus en Antiochus Magnus**. Beiden ijverden er naar om hun vader en land te wreken. De oudste van hen, Seleucus, besteeg [251] eerst de troon. Hij verzamelde een groot leger waarbij de gebieden van zijn vader wilde heroveren. Maar hij was lichamelijk en geestelijk zwak en een lafhartig vorst, bezat geen geldmiddelen en was niet in staat zijn leger onder tucht te houden. Hij werd door twee generaals, na een roemloze regering van twee of drie jaar vergiftigd. Zijn bekwamere

broer, Antiochus Magnus, werd daarop tot koning uitgeroepen. Hij nam het kommando van het leger op zich, **heroverde Seleucia en Syrië** en werd deels door dreigementen en deels door de overwinningen die hij behaalde, heerser over enkele plaatsen. Een wapenstilstand volgde en wederzijds werden vredesvoorstellen gedaan. Desondanks werden voorbereidingen getroffen voor een verdere oorlogsvoering. Daarna hervatte Antiochus de oorlog en overwon Nicolaüs, de Egyptische generaal, en wilde zelfs Egypte bezetten. Dit was degene die 'als een overstroming steeds verder om zich heen zou grijpen.' {1897 UrS, DAR 253.2}

WIKIPEDIA

De campagnes van 219 v. Chr. en 218 v. Chr. brachten de legers van de Seleuciden bijna tot de grenzen van het Ptolemeïsche koninkrijk, maar in 217 v. Chr. versloeg Ptolemeüs IV Antiochus bij de slag om Raphia. https://en.wikipedia.org/wiki/Ptolemy_IV_Philopator

DANIËL 11:11

En de koning van het Zuiden zal verbitterd worden, en hij zal uittrekken, en strijden tegen hem, tegen den koning van het Noorden, die ook een grote menigte oprichten zal, doch die menigte zal in zijn hand gegeven worden.

WIKIPEDIA

Antiochus wilde gebruik maken van deze chaotische situatie. Nadat een invasie in 221 v. Chr. mislukte, begon hij uiteindelijk in 219 v. Chr. de vierde Syrische oorlog. Hij heroverde zowel Seleucia Pieria als de steden in Phoenicië, waaronder Tyrus. Liever dan gelijk Egypte binnen te vallen, wachtte Antiochus meer dan een jaar in Phoenicië, terwijl hij zijn nieuwe gebieden versterkte en luisterde naar de diplomatische voorstellen van het Ptolemeïsche koninkrijk. Intussen begon Ptolemeüs' minister Sosibius een leger te werven en te trainen. Hij wierf niet alleen in de lokale Griekse populatie, zoals de Hellenistische legers normaal gesproken waren, maar ook uit de inheemse Egyptische bevolking en nam minstens dertigduizend inheemsen in dienst **in zijn slagorde**.

Deze innovatie wierp zijn vruchten af, maar het zou uiteindelijk rampzalige consequenties hebben voor de Ptolemeïsche stabiliteit. In de zomer van 217 v. Chr. bezette en versloeg Ptolemeüs de lang vertraagde Antiochus in de slag van Raphia, de grootste slag sinds de slag van Ipsus meer dan tachtig jaar eerder. “ -

{https://en.wikipedia.org/wiki/Syrian_Wars#Third_Syrian_War_.28246.E2.80.93241_BC.29}

A.T. JONES

“Meteen toen de lente van 217 v. Chr. begon, marcheerde Ptolemeüs Philopater met een leger van vijfenzeventigduizend mannen en drieënzeventig olifanten uit Egypte om te strijden met Antiochus, waar ze zich ook zouden treffen. Antiochus was ook in het veld met achtenzeventigduizend mannen en honderdtwee olifanten. De oorlog werd gevochten bij Gaza. Antiochus werd verslagen met een verlies van tienduizend gedode mannen en vierduizend gevangen genomen mannen; waarop hij al zijn laatste veroverde gebieden verliet en met het overblijfsel van zijn leger terugkeerde naar zijn hoofdstad. De landen die een jaar eerder waren ingenomen door Antiochus, keerden nu blij terug naar de beschermheerschap van Philopater. Zo werd “de koning van het Zuiden verbitterd” en kwam en vocht met de koning van het Noorden. En de koning van het Noorden “richtte een grote menigte op, doch die menigte zal in zijn hand gegeven worden.” 7 {1898 ATJ, GEP 211.4}

WIKIPEDIA

... Op een nacht sloop Theodotus de Aetoliër, vroeger een officier van Ptolemeüs, het Ptolemeïsche kamp binnen en bereikte de tent waarvan hij dacht dat hij van de koning was, maar Ptolemeüs was afwezig en dus faalde hij erin hem om te brengen.

Ptolemeüs overwinning stelde de provincie Coele-Syrië veilig voor Egypte, maar dit was alleen maar een uitstel; bij de slag van Panium in 200 v. Chr. versloeg Antiochus het leger van Ptolemeüs' jonge zoon, Ptolemeüs V Epiphanes, en heroverde Coele-Syrië en Judea.

Ptolemeüs had zijn overwinning te danken aan een goed uitgeruste en getrainde slagorde van inheemse Egyptenaren, die voor de eerste keer een groot deel van zijn slagorde vormde, waarmee zijn problemen wat betreft mankracht eindigden. Het zelfvertrouwen wat de Egyptenaren kregen, werd door Polybius gezien als één van de oorzaken van de afscheiding in 207-186 van het bovenste deel van Egypte onder de Pharao's Hugronaphor en Ankhmakis, die een apart koninkrijk maakten dat bijna twintig jaar duurde.

De slag van Raphia markeerde een keerpunt in de Ptolemeïsche geschiedenis. De groeiende invloed van het inheemse Egyptische element in de 2^e eeuw van het Ptolemeïsche bestuur en cultuur, in eerste instantie door de financiële druk, werd vergroot door de kosten van de oorlog zelf.

"https://en.wikipedia.org/w/index.php?title=Battle_of_Raphia&oldid=787483228"

3 Makkabeeën 1:1-3

1 Als de koning Filopator verstond van degenen die wedergekeerd waren, dat de plaatsen, die hij bezet had, hem door Antiochus ontnomen waren, zo heeft hij al zijn krijgsvolk, beide te voet en te paard, ontboden; 2 En nam zijn zuster Arsinoë met zich, en spoedde zich naar de plaatsen langs Rafia gelegen, waar Antiochus en zijn krijgslieden hun leger hadden. 3 En een zekere Theodotus, trachtende de aanslag te voltrekken, nam tot zich de beste uit de wapenen van Ptolemeüs, die hem tevoren betrouwd waren, en begaf zich des nachts tot de tent van Ptolemeüs, opdat hij alleen hem zou ombrengen, en op die wijze een einde aan de krijg maken.

Zr. White over de Apocriefe boeken

"Ik zag dat de **apocriefe boeken** een verborgen boek waren, en dat de wijzen van deze laatste dagen ze moeten begrijpen. Ik zag dat de Bijbel het boek met de norm was, dat ons zal oordelen op de laatste dag. Ik zag dat de hemel goedkoop genoeg zou zijn, en dat er niets te duur was om op te offeren voor Jezus, en dat we alles moeten geven om het koninkrijk binnen te komen."--Manuscript 4, 1850, (A copy of E. G. White's Vision which she had at Oswego, N.Y.)

DANIËL 11:12

Als die menigte zal weggenomen zijn, zal zijn hart zich verheffen, en hij zal er enige tien duizenden nedervellen; evenwel zal hij niet gesterkt worden.

3 Makkabeeën 1:8-12

8 Als nu de Joden enigen uit de raad en uit de oudsten tot hem hadden afgezonden om hem te begroeten, en geschenken te brengen, en over hetgeen geschied was hem geluk te wensen, gebeurde het dat hij temeer voornam ten spoedigste tot hen te reizen. 9 En als hij te Jeruzalem kwam, en de hoogste God had geofferd en gedankt, en hetgeen voorts op die plaats placht te geschieden, gedaan had; 10 En als hij ook tot de heilige plaats kwam, en zich over de kunst en sierlijkheid ontzette, ja ook over de schone orde van de tempel verwonderde, zo nam hij voor en was van zins in het binnenste van de tempel in te gaan. 11 Maar als dezen hem zeiden, dat zulks niet betaamde, omdat het niet geoorloofd was, noch aan die van hun volk waren, noch ook al de priesters daar in te gaan, dan alleen de hogepriester, de opperste van alle priesters, en dat maar eenmaal in het jaar, zo liet hij zich nochtans geenszins bewegen. 12 Ja de wet, die hem voorgelezen werd, verachtende, hield hij geenszins op zichzelf daar in te dringen, zeggende, dat

hij daar moest ingaan; en hoewel zij van de eer beroofd zijn, zo behoort het nochtans mij niet te geschieden.

3 Makkabeeën 2: 20-21

20 En hij nam voor openlijk dit volk smaadheid aan te doen; in een toren bij het hof liet hij een pilaar oprichten en dit schrift insnijden, dat niemand onder hen die niet offerde, in hun tempels zou ingaan, maar dat al de Joden, onder het volk beschreven, tot een slaafse staat weggevoerd zouden worden; en zo wie zou mogen tegenspreken, dat men die met geweld zou aantasten, en van het leven beroven. 21 Dat men ook, die opgeschreven werden, zou tekenen, en dat met vuur aan hun lichaam, namelijk met een klimopblad, het wapen van Bacchus, die men ook zou afzonderen tot de vrijheid, hun tevoren bestemd.

3 Makkabeeën 3: 17-22

17 Daarom zijn wij door zekere merktekenen wel verzekerd, dat dezen op alle manier ons kwalijk gezind zijn, en voorziende, dat mogelijk hierna enig oproer tegen ons mocht ontstaan, wij deze goddeloze mensen van achteren tot verraders zouden hebben, en tot barbaarse vijanden. 18 Zo gelasten wij, zodra deze brief zal ontvangen zijn, dat men op diezelfde ure, allen die daarin getekend zijn met vrouwen en kinderen in ijzeren banden zal sluiten, en met smaadheid en plagen ons toezenden, tot een onafbidelijke en schandelijke dood, die zulke vijanden waardig zijn. 19 Want als deze allen tegelijk gestraft zullen zijn, zo achten wij, dat in toekomstige tijden, voor ons de zaken des rijks in een goede stand en zeer goede orde volmaakt gesteld zullen worden. 20 En zo wie iemand van de Joden beschermen zal, van de oudste tot de jongste, ja tot de zuigende toe, die zal met zijn ganse huisgezin met de schandelijkste folteringingen gepijnigd worden. 21 En wie zulks zal willen aanbrengen, die zal daarvoor ontvangen het goed desgenen, die in deze straf valt, en nog uit des konings schatkamer tweeduizend drachmen zilver, ja hij zal ook met vrijheid gekroond worden.

22 Voorts elke plaats, waar men enigszins zal bevinden dat een Jood verborgen wordt, die worde verwoest en verbrand, en geheel onnut ten eeuwigen tijde voor het gehele menselijke geslacht. En zodanig was de inhoud en schrift van deze brief.

2 Kronieken 26:16-20

Maar als hij sterk geworden was, verhief zich zijn hart tot verdervens toe, en hij overtrad tegen den HEERE, zijn God; want hij ging in den tempel des HEEREN, om te roken op het reukaltaar. 17 Doch Azaria, de priester, ging hem na, en met hem des HEEREN priesters, tachtig kloeke mannen. 18 En zij wederstonden den koning Uzzia, en zeiden tot hem: Het komt u niet toe, Uzzia, den HEERE te roken, maar den priesteren, Aarons zonen, die geheiligd zijn, om te roken; ga uit het heiligdom, want gij hebt overtreden, en het zal u niet tot eer zijn van den HEERE God. 19 Toen werd Uzzia toornig, en het reukwerk was in zijn hand, om te roken; als hij nu toornig werd tegen de priesteren, rees de melaatsheid op aan zijn voorhoofd, voor het aangezicht der priesteren in het huis des HEEREN, van boven het reukaltaar. 20 Alstoen zag de hoofdpriester Azaria op hem, en al de priesteren en ziet, hij was melaats aan zijn voorhoofd, en zij stieten hem met der haast van daar, ja hij zelf werd ook gedreven uit te gaan, omdat de HEERE hem geplaagd had.

DANIËL 11:13-14

13 Want de koning van het Noorden zal wederkeren, en hij zal een groter menigte dan de eerste was, oprichten; en aan het einde van de tijden der jaren, zal hij snellijk komen met een grote heirkraft, en met groot goed. 14 Ook zullen er in die tijden velen opstaan tegen den koning van het Zuiden; en de scheurmakers uws volks zullen verheven worden, om het gezicht te bevestigen, doch zij zullen vallen.

URIAH SMITH

“Nu verschijnt een nieuwe macht ten tonele: 'de **scheurmakers van uw volk.**' Bisschop Newton zegt letterlijk: "de brekers van uw volk. " Aan de verafgelegen oevers van de Tiber lag **een koninkrijk dat eerzuchtige en slinkse bedoelingen koesterde.** Aanvankelijk klein en zwak, nam het zeer snel toe in kracht en ondernemingslust. Af en toe ondernam het hier en daar een aanval om de sterkte van zijn legers te beproeven, totdat het zich, overtuigd van zijn macht, stoutmoedig verhief tussen de volkeren van de aarde en **met krachtige hand de teugels van het bewind greep.** Vanaf die tijd verscheen de naam van Rome in de geschiedenis, omdat dat rijk voorbestemd was gedurende lange tijd **de gebeurtenissen van de wereld te bepalen** en een machtige invloed uit te oefenen onder de volkeren, zelfs tot het einde van de tijden. {1897 UrS, DAR 256.1}

WILLIAM MILLER

“De koning van het Zuiden, in dit vers, is zonder twijfel de koning van Egypte; maar wat de scheurmakers van uw volk zijn, blijft misschien nog onduidelijk voor sommigen. Het is duidelijk, dat het niet Antiochus of een andere koning van Syrië kan zijn; want de engel heeft in meerdere verzen daarvoor over dat volk gesproken, en zegt nu, “en de scheurmakers van uw volk”, etc., wat klaarblijkelijk een ander volk impliceert. Ik zal toegeven dat Antiochus misschien de Joden beroofde; maar hoe kon dit “het gezicht bevestigen”, want over Antiochus wordt nergens anders gesproken in het gezicht dat hij zo'n soort daad verrichtte; want hij behoorde tot wat het Griekse koninkrijk genoemd wordt in dit gezicht. Opnieuw: “om het gezicht te bevestigen” moet betekenen: datgene zeker te maken, af te maken of te vervullen. {1842 WiM, MWV2 88.1}

DANIËL 11:15

En de koning van het Noorden zal komen, en een wal opwerpen, en vaste steden innemen; en de armen van het Zuiden zullen niet bestaan, noch zijn uitgelezen volk, ja, er zal geen kracht zijn om te bestaan.

URIAH SMITH

“Op die wijze werden de zaken tot stand gebracht voor de vervulling van het vers dat thans voor ons ligt, want nadat **Antiochus**, op last van de Romeinen, de strijd tegen Attalus had gestaakt haastte hij zich **om Palestina en Coelosyrië weer aan de Egyptenaren te ontnemen.** Scopas werd uitgezonden om hem dit te beletten. **De twee legers ontmoetten elkaar in de nabijheid van de oorsprong van de Jordaan.** Scopas werd verslagen en teruggedrongen tot Sidon en daar belegerd. Drie van de bekwaamste Egyptische generaals trokken er met hun beste legers op uit om de belegeraars te verdrijven, maar zonder succes. Daar Scopas tenslotte te [257] kampen kreeg met het lugubere en onafwendbare spook van de hongersnood die hij niet kon bestrijden, was hij genoodzaakt zich op onderende voorwaarden over te geven. Nadat men hem en tienduizend krijgslieden van alle kleding had ontdaan, liet men hen vertrekken. Hier vond de inneming plaats van een versterkte - zowel wat ligging als vesting betrof - een van de sterkste steden van die tijd. **Hier was het ook dat de 'strijdkrachten van het Zuiden', geen stand konden houden,** noch zijn keurtroepen', die **Scopas in Etolië** had bijeengebracht. {1897 UrS, DAR 258.2}

WIKIPEDIA

De slag van Panium /pə'naɪ.əm/ (ook bekend als Paneion, Oud Grieks: Πάνειον, or Paneas, Πανειάς) werd gevochten in 200 v. Chr. tussen Seleucidische en Ptolemeïsche machten als deel van de Syrische oorlogen. De Seleuciden werden geleid door Antiochus III de Grote, terwijl het

Ptolemeïsche leger geleid werd door Scopas van Aetolië. De Seleuciden wonnen de slag. Details van deze slag zijn niet duidelijk, maar het is vandaag de dag bekend dat een grote rol in de overwinning van de Seleuciden was dat het leger van de Seleuciden **de katafrakt** gebruikten op een cruciale manier. **De katafrakt viel de Egyptische cavalerie in de flank aan en verjoeg de cavalerie van de vijand, wat de achterzijde van de infanterie van de vijand tot aan de voorzijde van de lijn blootgesteld liet.** De Katafrakt van de Seleuciden viel toen de infanterie van achteren aan, wat leidde tot de vlucht van de Egyptenaren. **De specifieke uitrusting gebruikt door deze vroege katafrakten is niet bekend.** Blijkbaar had Antiochus de Jongere, de eerstgeboren zoon van Antiochus III, het bevel over de cavalerie, die leidde tot de succesvolle aanval op de Egyptische flanken en achterzijde.

De slag werd gevochten vlakbij Paneas (**Caesarea Philippi**), en markeerde het einde van de Ptolemeïsche heerschappij in Judea. Sommige Bijbelse commentatoren zeggen dat deze slag beschreven wordt in Daniël 11:15, waar geschreven staat: “En de koning van het Noorden zal komen, en een wal opwerpen, en vaste steden innemen.”

(https://en.wikipedia.org/wiki/Battle_of_Panium)

Helaas worden enkele van de meer belangrijke oorlogen van de opvolgers eerder weinig beschreven, één van deze is de slag van Panion, een slag waar we een vaste identificatie van de plaats hebben, maar een zwakker historische beschrijving. We weten zelfs niet werkelijk wanneer de slag plaatsvond, het kan zijn in 200 v. Chr. of 198 v. Chr, **zo is de schaarse natuur van de geschiedenis.** Wat we wel weten is dat er in de heuvels en het smalle plateau nabij de fontein van Pan bij Baniyas (later Caesarea Philippi), gelokaliseerd aan de noordelijke grens van het moderne Israël, een beslissende slag was, die de Ptolemeïsche heerschappij in Coele-Syrië beëindigde, de laatste grote daad in de honderd jaar lange Syrische oorlogen.

(http://www.ancientbattles.com/seleucid_games/SyrianWars/syrian_campaign_07.htm)

Daniël 11:16

Maar hij, die tegen hem komt, zal doen naar zijn welgevallen, en niemand zal voor zijn aangezicht bestaan; hij zal ook staan in het land des sieraads, en de verderving zal in zijn hand wezen.

URIAH SMITH

“Hoewel Egypte geen stand kon houden tegen Antiochus, de koning van het Noorden, kon Antiochus op zijn beurt niet standhouden tegen de Romeinen, die nu tegen hem te velde trokken. **Geen enkel koninkrijk kon deze opkomende macht langer weerstaan.** Syrië werd overwonnen en aan het Romeinse rijk toegevoegd toen Pompeius, in 65 v. Chr., Antiochus Asiaticus zijn bezittingen ontnam en Syrië tot een Romeins wingewest maakte.

“Diezelfde macht zou ook **in het heilige land vaste voet krijgen en het innemen.** Rome kwam met Gods volk, de joden, in aanraking door een verbond dat **zij in 162 v. Chr.**, met de joden aangingen en vanaf die tijd heeft zij haar belangrijke plaats ingenomen in de profetische kalender. Zij had echter tot het jaar 63 v. Chr. geen beheer over Judéa, doch verkreeg dit toen op volgende wijze. ...

“Nadat de oorlog beëindigd was, **liet Pompeius de muren van Jeruzalem neerhalen**, stelde verscheidene steden onder het [259] beheer van Syrië en maakte de joden cijsbaar. Op deze wijze werd Jeruzalem voor het eerst overgegeven in de handen van de mogendheid, die '**het Sieraadland' in een ijzeren greep zou houden** tot het volkomen onderworpen was. {1897 UrS, DAR 258-260}